

Mál nr. 367/2020**M og
V vegna áhafnartryggingar A****Ágreiningur um hvort 1. mgr. 124. gr. laga nr. 30/2004 eigi við.****Gögn.**

Málskot, dags. 26.10.2020 ásamt fylgiskjöllum.

Bréf V, dags. 17.11.2020.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að hinn 4. ágúst 2017 hafi M slasast við störf sín hjá A. M hafi talið að A hafi tilkynnt V um atvikið en síðar hafi komið í ljós að A sendi aðeins tilkynningu til Sjúkratrygginga Íslands, en ekki V. Hafi M því tilkynnt V um tjón sitt hinn 24. febrúar 2020, en V hafi hafnað bótaskyldu með bréfi dags. 25. mars 2020, og rökstutt þá afstöðu með vísan til 124. gr. laga um váttryggingarsamninga nr. 30/2004. M fellir sig ekki við þá niðurstöðu og telur hana byggða á röngum forsendum. Umrædd lagagrein kveði á um að sá sem eigi rétt til bóta samkvæmt slysatryggingu, sjúkratryggingu eða heilsutryggingu glati þeim rétti ef krafa er ekki gerð um bætur innan árs frá því hann fékk vitneskju um þau atvik sem krafan er reist á. Í 3. gr. sömu laga segi að óheimilt sé að víkja frá ákvæðum laganna með samningi leiði það til lakari réttar þess sem öðlist kröfu á hendur váttryggingafélagi samkvæmt váttryggingarsamningi. Vissulega megi því semja um betri rétt váttryggðs en leiða megi af lögunum. Hvergi sé minnst á 124. gr. laga um váttryggingarsamninga í viðeigandi skilmálum. Einungis sé gengið út frá því að slys sé tilkynnt fljótt en engin firring bótaréttar sé tilgreind farist slík tilkynning fyrir. Sé tilvísun V til 124. gr. því haldlaus enda geti skilmálar falið í sér ríkari rétt en leiði af lögunum. Enn fremur hafi það verið á ábyrgð A sem vinnuveitanda, en ekki M, að tilkynna V um slysið og sé ekki hægt að firra M bótarétti vegna þeirrar handvamar A að tilkynna ekki um atvikið. Hvergi sé minnst á það í umræddum skilmálum að M hafi borið að tilkynna um tjón sitt, og verði slík skylda því ekki lögð á hann en óskýra skilmála verði að túlka neytanda í hag.

Í bréfi V til nefndarinnar er röksemdum M um að 124 gr. laganna eigi ekki við um ágreining aðila hafnað, enda sé margoft vísað til laga um váttryggingarsamninga í umræddum skilmálum. Af læknisfræðilegum gögnum megi ráða að M hafi gengist undir aðgerð vegna slyssins og verið óvinnufær til 7. júlí 2018. Af gögnum megi þá ráða að einkenni M þá hafi verið þau sömu og hann fann fyrir er hann tilkynnti V um tjón sitt. Hafi tilkynning M til V, hinn 24. febrúar 2020, því verið of seint fram komin. Er bótaskylda því hafnað.

Álit.

Í skilmálum umræddrar váttryggingar segir, í gr. 1.1: „Að öðru leyti en kveðið er á um í skilmálum þessum, váttryggingarskírteini eða öðrum gögnum, sem váttryggingarsamningurinn byggir á, gilda um hann lög um váttryggingarsamninga nr. 30/2004.“ Með vísan til þessa orðalags í skilmálunum þar sem fram kemur að lög um váttryggingarsamninga nr. 30/2004 gildi um skilmála váttryggingarinnar að öðru leyti en kveðið sé á um í skilmálunum er ekki unnt að líta svo á að vísa skuli sérstaklega til 1. mgr. 124. gr. laganna í skilmálunum svo hún eigi við í lögskiptum aðila. Það breytir ekki þeirri afstöðu þó í váttryggingarskilmálum sé einnig tekið fram að slys skuli tilkynna þegar í stað og verður ekki fallist á það með M að í slíkum tilvikum þurfi jafnframt að koma fram í skilmálum hverju það varði sé það ekki gert. Í 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga segir að sá sem eigi rétt til bóta samkvæmt slysatryggingu, sjúkratryggingu eða heilsutryggingu glati þeim rétti ef krafa er ekki gerð um bætur innan árs frá því hann fékk vitneskju um þau atvik sem krafan er reist á. Af þeim læknisfræðilegu gögnum sem liggja fyrir nefndinni má ráða að í kjölfar þess klemmuáverka sem M hlaut í slysinu hafi hann fundið fyrir dofaverkjum í vinstri hendi. Hafi hann því gengist undir uppskurð hinn 25. maí 2018 og verið óvinnufær í kjölfar hans, til 7. júlí 2018. Í læknisvottorði dags. 9. mars 2020, kemur einnig fram að í tengslum við gerð vottorðsins hafi verið haft samband við M símleidis. Er haft eftir M að hann hafi verið nokkra mánuði að jafna sig alveg eftir skurðaðgerðina en að öðru leyti hafi hann ekki jafnað sig nógu vel, og sé enn með talsverðan verk á úlnliðssvæði. Af þessu verður ekki annað ráðið en að einkenni M hafi verið viðvarandi allt frá því hann gekkst undir aðgerðina, og raunar virðist ekki

ágreiningur um það. Verður þar af leiðandi að byggja á því að tilkynningarfrestur samkvæmt 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga hafi byrjað að líða í síðasta lagi í lok árs 2018, enda hafi M þá haft vitneskju um atvik að baki kröfu sinni. Var umræddur frestur því liðinn þegar M tilkynnti um tjón sitt til V hinn 24. febrúar 2020. Þá verður ekki fallist á það með M að tilefni sé til að túlka skilmála V með öðrum hætti en leiðir af orðanna hljóðan. Samkvæmt framansögðu er kröfu hans því hafnað.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr áhafnartryggingu A hjá Vþ

Reykjavík, 8. desember 2020

Sóley Ragnarsdóttir lögfr.

Guðmundur Stefán Martinsson lögfr.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.